

Sygn. akt II K 198/15

1 Ds. 461/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział II Karny, w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Gluza

Protokolant: Karolina Raszowska

przy udziale prokuratora Jacka Grabonia z Prokuratury Rejonowej w Środzie Śląskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 21 lipca 2015 r., 25 sierpnia 2015r., 06 października 2015r., 27 października 2015r. i 24 listopada 2015r.

sprawy **R. W. (W.)**

syna Z. i I. z d. K.

ur. (...) we W.

oskarżonego to, że:

w dniu 01 kwietnia 2015 roku w miejscowości K., na drodze publicznej przy ulicy (...), na wysokości stacji paliw, znajdując się w stanie nietrzeźwości, mając 0,81 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu kierował pojazdem marki M. o nr rej. (...),

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.;

orzeka:

I. uznaje oskarżonego **R. W.** za winnego tego, że w dniu 31 marca 2015 roku, pomiędzy godz. 23.30 a godz. 0.00, na drodze publicznej pomiędzy miejscowościami L. a K., prowadził w ruchu lądowym samochód marki M. o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, gdzie zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu prowadziła do stężenia wynoszącego 0,81 mg/l, tj. popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i za to, na podstawie tego przepisu, wymierza mu karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 15 zł (piętnastu złotych);

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. oraz art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **R. W.** środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 (dwóch) lat;

III. na podstawie art. 63 § 4 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych okres zatrzymania jego prawa jazdy od dnia 01 kwietnia 2015r. do dnia uprawomocnienia się wyroku;

IV. na podstawie art. 49 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeka od oskarżonego **R. W.** na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 500 zł (pięciuset złotych);

V. na podstawie art. 627 k.p.k. obciąża oskarżonego **R. W.** kosztami procesu, a w tym zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania i na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych, wymierza mu opłatę w wysokości 300 zł.

UZASADNIENIE WYROKU

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego, Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 marca 2015r. około godz. 21.00 oskarżony R. W. przebywał u znajomego A. C. w miejscowości L.. Na miejscu spożywał on potrawy z grilla i pił alkohol w postaci piwa m-ki L..

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego R. W., k. 16 – 17, 58v – 60, 65

częściowo zeznania świadka A. C., k. 67v.

Około godz. 23:00 do R. W. zadzwoniła koleżanka z L. - A. S. i poprosiła o zawiezenie jej do K. w pilnej sprawie. Oskarżony zgodził się na to i około godz. 23:30, wspólnie ze znajomą, wyjechał z L. należącym do niego samochodem m-ki M. nr rej. (...). Na trasie do K. oskarżony prowadził samochód jadąc drogami gminnymi m.in. przez miejscowości L., K. oraz P..

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego R. W., k. 16 – 17, 58v – 60, 65

częściowo zeznania świadka A. S., k. 66v – 67.

R. W. znajdował się w tym czasie w stanie nietrzeźwości, mając zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu prowadzącą do stężenia wynoszącego 0,81 mg/l.

Dowód:

opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej L. K., k. 98 – 99, 111v – 112,

protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym (...) nr (...) z dnia 01.04.2015r. wraz ze świadectwem wzorcowania, k. 5 – 6.

Około godz. 24:00 na ulicy (...) w K. R. W. przejeżdżał obok stacji paliw (...), gdzie kontrolę drogową oznakowanym radiowozem prowadzili funkcjonariusze Komisariatu Policji w K. st. post. G. D. (1) i st. post. M. F.. Gdy jeden z policjantów dał oskarżonemu sygnał do zatrzymania się, wskazując miejsce gdzie ma to uczynić, ten pojechał dalej. Zaparkował on w odległości około 100 metrów, po czym wysiadł z pojazdu i udał się szybkim krokiem w stronę parku. Widząc zachowanie oskarżonego M. F. pobiegł za nim, polecając partnerowi z patrolu aby zastawił radiowozem jego samochód.

Dowód:

zeznania świadka G. D. (1), k. 27, 63v – 65,

zeznania świadka M. F., k. 65 – 66,

częściowo zeznania świadka A. S., k. 66v – 67,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego R. W., k. 16 – 17, 58v – 60, 65.

Gdy M. F. dobiegł do R. W., ten siedział na kamieniu i po chwili zaczął płakać. Podczas rozmowy z oskarżonym M. F. wyczuł woń alkoholu z jego ust. Na pytanie funkcjonariusza o powód spożycia alkoholu oskarżony oświadczył mu, że rozwodzi się z żoną i przechodzi załamanie.

Dowód:

zeznania świadka M. F., k. 65 – 66.

Na miejscu kontroli oskarżony został przebadany na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem typu A., uzyskując wynik pozytywny. W związku z powyższym został on przewieziony do Komisariatu Policji w K., gdzie został ponownie zbadany urządzeniem kontrolno – pomiarowym Alkometr 2.0 nr fabr. (...), uzyskując o godz. 0:34, a następnie o godz. 0:52, wyniki wynoszące 0,81 mg/ l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Dowód:

zeznania świadka G. D. (1), k. 27, 63v – 65,

zeznania świadka M. F., k. 65 – 66,

protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym (...) nr (...) z dnia 01.04.2015r. wraz ze świadectwem wzorcowania, k. 5 – 6,

kserokopia rejestru badań przeprowadzonych urządzeniami elektronicznymi do badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, k. 74 – 76,

pismo Komisariatu Policji w K. z dnia 24.09.2015r., k. 85.

W związku z tym, że urządzenie Alkometr posiadało ustawioną nieprawidłową datę wskazującą w czasie badania dzień 29.03.2015r., st. post. G. D. (1) sprostował ją na wydrukach z przeprowadzonych badań, wpisując prawidłowy dzień 01.04.2015r. Nie poprawił on jednak tej daty na duplikatach wydruków, które po badaniu zostały przekazane oskarżonemu.

Dowód:

zeznania świadka G. D. (1), k. 27, 63v – 65,

zeznania świadka M. F., k. 65 – 66,

protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym (...) nr (...) z dnia 01.04.2015r. wraz ze świadectwem wzorcowania, k. 5 – 6,

duplikaty wydruków z alkometru, k. 62,

protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym (...) nr (...) z dnia 16.03.2015r., k. 2 akt o sygn. II K 126/15.

Funkcjonariusze Policji zatrzymali oskarżonemu za pokwitowaniem prawo jazdy. Oskarżony podczas przeprowadzanych czynności odgrażał się policjantom mówiąc, że ma wysoko postawionych kolegów w Policji, którzy sprawią, że zostaną oni zwolnieni ze służby. Przed wyjściem z Komisariatu Policji, R. W. poprosił o możliwość skorzystania z toalety. Gdy mu to umożliwiono powiedział „teraz załatwię was za to, że zatrzymaliście mi prawo jazdy”. Oskarżony celowo uderzył głową w aluminiowy narożnik ścianki rozcinając skórę na głowie i zaczął wołać, że został pobity przez policjanta. Po kilku dniach od zdarzenia R. W. przyszedł na Komisariat Policji w K. i przeprosił G. D. (1) i M. F. za swoje zachowanie.

Dowód:

zeznania świadka G. D. (1), k. 27, 63v – 65,

zeznania świadka M. F., k. 65 – 66,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego R. W., k. 16 – 17, 58v – 60, 65.

Urządzenie Alkometr A 2.0 nr fabr. (...) od czasu zakupu przez Policję w firmie (...) sp. z o.o., podlegało co sześć miesięcy wymaganej legalizacji. Ostatnie wzorcowanie alkometru miało miejsce w dniu 10.02.2015. Przedmiotowy alkometr posiada wewnętrzny akumulator do podtrzymania czasu rzeczywistego. Jest w nim możliwa zmiana czasu i daty na aktualną zgodnie z instrukcją obsługi urządzenia.

Dowód:

pismo Komisariatu Policji w K. z dnia 08.09.2015r., k. 77,

pismo (...) sp. z o.o. z 25.09.2015r., k. 93.

Oskarżony R. W. ma 45 lat, jest rozwiedzony, pozostaje w nieformalnym związku. Oskarżony prowadzi działalność gospodarczą której przedmiot stanowi dezynsekcja i deratyzacja, uzyskując miesięcznie około 2.000 zł, jest współwłaścicielem nieruchomości gruntowej o wartości około 200.000 zł. Nie był karany sędownie za przestępstwa.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego R. W., k. 16 – 17, 58v – 60, 65,

notatka urzędowa na podstawie art. 213 § 1 k.p.k., k. 26,

informacja z Krajowego Rejestru Karnego, k. 11.

Oskarżony R. W. będąc przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż będąc u kolegi w L. wypił pomiędzy godz. 21.00 a 22.00 cztery piwa m-ki L.. Następnie około godz. 23.30 na prośbę znajomej A. S. zawiózł ją swoim samochodem w pilnej sprawie do K.. Oskarżony dodał, że czuł się dobrze i nie sądził, że jest pod wpływem alkoholu.

Podczas rozprawy głównej R. W. zmienił swoje wcześniejsze stanowisko, oświadczając, że jedynie częściowo przyznaje się do zarzucanego mu czynu. Stwierdził, że spożywał alkohol w postaci dwóch piw m-ki L. oraz dwóch piw tzw. lekkich, lecz miało to miejsce pomiędzy godz. 16.00 a godz. 20.00. Dodał, że następnie położył się spać i gdy obudził go telefon do A. S., wziął prysznic, umył zęby i wypił gorącą herbatę. Wyjaśnił, że zdecydował się kierować autem gdyż nie czuł się w ogóle pijany. Odnosząc się do swoich pierwszych wyjaśnień oświadczył: „...powiedziałem, że przyznaję się do winy bo jeszcze nie znalazłem tych wydruków... Po pewnym czasie jak sprzątałem auto to te wydruki odnalazłem, całkiem inna jest data na wydrukach niż data kiedy zostałem zatrzymany”.

Ponadto Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Ustalenia stanu faktycznego sąd poczynił w oparciu o zgromadzone w sprawie dowody o charakterze osobowym oraz materialnym.

W ramach pierwszej grupy przeprowadzonych dowodów sąd uwzględnił w całości zeznania złożone przez świadków G. D. (1) i M. F.. Sąd uznał, że świadkowie ci w sposób zgodny z prawdą opisali fakty, które były ich udziałem, zaś ich relacje wzajemnie ze sobą korespondują, tworząc spójny opis zaistniałej sytuacji. Analizując zeznania świadków, sąd nie dopatrywał się okoliczności, które podważałyby ich wiarygodność. Zdaniem sądu żaden ze świadków, będących

funkcjonariuszami Policji, nie miał jakiegokolwiek powodu aby w sposób nieprawdziwy przedstawić przebieg zdarzenia z udziałem oskarżonego a tym sposob jego zachowania i stan w jakim się on znajdował.

Za wartościową podstawę ustaleń faktycznych sprawie sąd uznał zgromadzone w toku postępowania dowody o charakterze materialnym, wymienione w pierwszej części uzasadnienia. Sąd opierając się na wskazanych dowodach, dał im wiarę jako wypełniającym wymogi stawiane takim dowodom oraz nie znajdując podstaw do podważenia ich wiarygodności. W tym zakresie sąd wziął po uwagę przede wszystkim protokół użycia wobec oskarżonego alkometru z dnia 01.04.2015r.. Uwzględnieniu wskazanego dowodu nie sprzeciwiał się fakt, iż na załączonych do niego wydrukach widniał dzień 29.03.2015r. Powyższe wynikało z niewłaściwego ustawienia daty w alkometrze i zostało sprostowane stosownymi wzmiankami przez st. post. G. D. (2). Wskazana okoliczność wynika wprost z zeznań świadków G. D. (1) oraz M. F. a dodatkowo potwierdza ją protokół użycia tego samego urządzenia w sprawie o sygn. akt II K 126/15. Zarazem nie miało to wpływu na uzyskane wyniki, które nie były kwestionowane przez oskarżonego po przeprowadzonych badaniach. Odnosząc się natomiast do pisemnej opinii biegłego L. K., uzupełnionej następnie w toku postępowania sądowego, sąd stwierdził, że jest ona pełna, jasna i czytelna, zaś jej wnioski końcowe, znajdują oparcie w dokonanej przez biegłego analizie okoliczności sprawy. Zdaniem sądu L. K. jako lekarz medycyny i wieloletni biegły sądowy z zakresu medycyny sądowej, posiada wystarczające kompetencje i wiedzę do wydania zleconej mu opinii.

Ustalając stan faktyczny w sprawie, sąd jako zasługujące na uwzględnienie ocenił w większości pierwsze wyjaśnienia R. W., w których przyznał się on do zarzucanego czynu i opisał okoliczności spożycia alkoholu. W tymże zakresie sąd odmówił mu natomiast wiary w tej części, w której wskazywał on na ilość wypitego przez siebie piwa, jak też to, że nie zdawał sobie sprawy z pozostawiania pod wpływem alkoholu. Zajmując powyższe stanowisko sąd miał na uwadze wyniki badania oskarżonego alkometrem oraz opinię biegłego L. K.. Ze wskazanych dowodów wynika przede wszystkim to, że ilość spożytego przez oskarżonego piwa była większa niż podał on podczas przesłuchania. Ponadto przy stwierdzonym u niego stężeniu alkoholu w organizmie, musiał on niewątpliwie odczuwać, że znajduje się w stanie nietrzeźwości. Jako niezasługujące na uwzględnienie, sąd uznał także te wyjaśnienia R. W. złożone na rozprawie głównej, w których skorygował on wcześniej przedstawioną wersję zdarzenia. Zajmując powyższe stanowisko sąd miał na uwadze to, że oskarżony nie potrafił przekonująco uzasadnić przyczyn zmiany uprzednio złożonej relacji, zaś podane przez niego okoliczności pozostają w znacznej mierze niespójne i logiczne. Powyższe dotyczy w szczególności stwierdzenia o udaniu się już o godz. 21.00 na spoczynek nocny, jak też rzekomego oddalenia się od samochodu w trakcie kontroli policyjnej w celu oddania moczu. Zdaniem sądu modyfikacja wyjaśnień oskarżonego służy wyłączeniu próbie uniknięcia przez niego odpowiedzialności za popełnione przestępstwo, na co wskazuje w szczególności zmiana przez niego godzin spożycia alkoholu oraz jego rodzaju – poprzez dodanie piw o niewielkiej zawartości alkoholu. Powyższe potwierdzają wyraźnie wnioski opinii biegłego L. K.. Biegły opierając się na relacji oskarżonego z postępowania sądowego wskazał iż przy podanych przez niego wówczas okolicznościach spożycia alkoholu byłby o godz. 0.00 całkowicie trzeźwy. Powyższemu przeczą natomiast uzyskane wyniki badania oskarżonego alkometrem oraz zeznania funkcjonariuszy Policji, opisujących stan oskarżonego jako wyraźnie wskazujący na jego nietrzeźwość.

Odnosząc się z kolei do zeznań świadków A. S. i A. C., sąd pominął je w takim zakresie w jakim nie dały się one pogodzić ze wskazanymi powyżej dowodami uznanymi przez sąd za wiarygodne. I tak sąd odmówił wiary A. S., która wskazała, że nie wyczuła woni alkoholu od oskarżonego. Zdaniem sądu było to niemożliwe mając na uwadze stwierdzoną u oskarżonego zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu i drogę jaką świadek przebyła z nim samochodem do momentu zatrzymania się w K.. W ocenie sądu skoro zapach taki wyczuł od oskarżonego podczas rozmowy policjant M. F., to tym bardziej musiała go stwierdzić A. S., znajdująca się z oskarżonym w jednym pojeździe. Oceniając z kolei negatywnie relację świadka A. C., sąd miał na uwadze nie tylko to, że podane przez niego okoliczności nie dają się pogodzić z pierwszymi wyjaśnieniami oskarżonego, ale również pozostają w znacznym zakresie sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania. Powyższe dotyczy podanego przez świadka faktu rzekomego udania się na spoczynek nocny już o godz. 21.00, co w ocenie sądu stanowi wyjątkowo wczesną porę w normalnych okolicznościach, a tym bardziej w razie spotkania towarzyskiego. Mając na uwadze okoliczności podane

przez wskazanych świadków, które pokrywały się z wersją zdarzenia przedstawioną przez oskarżonego na rozprawie, sąd uznał iż stanowią one tylko i wyłącznie próbę poprawienia jego sytuacji procesowej.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy sąd uznał, że sprawstwo i wina oskarżonego w przedmiocie przypisanego mu czynu nie budzą wątpliwości.

Zachowanie R. W. wypełniało znamiona występku z art. 178a § 1 k.k. Oskarżony bowiem, znajdując się w stanie nietrzeźwości określonym w art. 115 § 16 k.k., tj. mając w wydychanym powietrzu alkohol w stężeniu prowadzącym do 0,81 mg/l, prowadził w dniu 31.03.2015r., pomiędzy godz. 23.30 a godz. 0.00, pojazd mechaniczny – samochód m-ki M. o nr. rej. (...), na drodze publicznej pomiędzy miejscowościami L. a K.. Na to, że oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości jednoznacznie wskazuje wynik jego dwukrotnego badania alkometrem o godz. 00:34 i 00:52 w dniu 01.04.2015r. a potwierdza to dodatkowo opinia wydana przez biegłego z zakresu medycyny sądowej lek. L. K.. Odnosząc się do stwierdzonej nietrzeźwości oskarżonego podczas prowadzenia samochodu m-ki M., wskazać należy, iż powyższe stwierdzili również świadkowie M. F. i G. D. (1), którzy po zachowaniu oskarżonego od razu zorientowali się, że jest on pod wpływem alkoholu. Ustalając w opisie czynu przypisanego oskarżonemu, iż prowadząc pojazd mechaniczny miał on w organizmie alkohol prowadzący do stężenia wynoszącego 0,81 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, sąd miał na uwadze to, że badania oskarżonego urządzeniem kontrolno – pomiarowym miały miejsce po pewnym czasie od jego zatrzymania. Niewątpliwym jest natomiast, że alkohol wypity przez niego przed rozpoczęciem jazdy samochodem prowadził ostatecznie do wielkości stwierdzonej przeprowadzonymi badaniami.

Czyn oskarżonego R. W. był zawiniony, okoliczności wyłączające winę i bezprawność nie zachodziły.

Sąd wymierzając karę oskarżonemu R. W., baczyl na dyrektywy wskazane w art. 53 k.k., uwzględniając stopień zawinienia i społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, a nadto cele zapobiegawcze i wychowawcze, która to kara winna osiągnąć wobec oskarżonego. Mając na względzie okoliczności przestępstwa popełnionego przez oskarżonego, jak też jego uprzednią niekaralność, sąd uznał iż kara grzywny w wysokości 200 stawek dziennych jest karą adekwatną i karę tę mu wymierzył. Biorąc pod uwagę możliwości zarobkowe oskarżonego, sąd ustalił wysokość jednej stawki dziennej grzywny w dolnych granicach ustawowych, tj. w kwocie 15 zł.

W punkcie II wyroku Sąd Rejonowy na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k., obowiązujących w dacie popełnienia przez oskarżonego przestępstwa, orzekł wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat. Dokonując powyższego rozstrzygnięcia sąd miał na uwadze treść powołanych przepisów, zgodnie z którymi w razie skazania sprawcy za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, popełnione w stanie nietrzeźwości, orzeka się zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju od roku do lat 10. Ustalając okres stosowania wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, Sąd Rejonowy kierując się wskazaniem art. 56 k.k., wziął pod uwagę dyrektywy wyartykułowane w art. 53 k.k.. Sąd miał na względzie przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które stosowanie środka karnego ma osiągnąć w stosunku do skazanego a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. I tak wyznaczając okres stosowania środka karnego na 2 lata sąd uwzględnił przede wszystkim to, że R. W. kierował pojazdem w znacznym stanie nietrzeźwości – prowadzącym do stężenia wynoszącego 0,81 mg/l, czyli takiego który ponad trzykrotnie przekroczył określoną w art. 115 § 16 k.k. granicę tego stanu (0,25 mg/l). Na negatywną ocenę jego zachowania wpływa również odcinek drogi, który oskarżony przejechał do czasu zatrzymania go przez Policję oraz który zamierzał przebyć. Istotne znaczenie dla wymiaru przedmiotowego środka karnego, ma również postawa o zaprezentowana przez R. W. w toku postępowania, która wskazuje na to, że nie uzmysławia on sobie szkodliwości popełnionego przez siebie przestępstwa. Ustalając okres stosowania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych wobec oskarżonego na 2 lata, sąd uwzględnił również to, że występki, którego się on dopuścił, należy do przestępstw nagminnie popełnianych nie tylko na obszarze właściwości Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej, ale również na terenie całego kraju. Orzeczony względem R. W. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na 2 lata, uwzględnia skalę naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez oskarżonego. R. W. niewątpliwie naruszył te zasady w takim stopniu, iż

wyprowadzić należy z tego wniosku, że prowadzenie przez niego pojazdów mechanicznych w chwili obecnej zagraża bezpieczeństwu w komunikacji, zaś oskarżony powinien przemyśleć swoje zachowanie, ażeby nie powodować takiego zagrożenia w przyszłości. Stąd niewystarczającym w ocenie sądu byłoby poprzestanie na orzeczeniu tegoż środka w niższym wymiarze niż 2 lata. Rozstrzygnięcie w zakresie okresu obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów przez oskarżonego, zapadło przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., tj. w oparciu o przepis art. 43 § 1 k.k. aktualny w dacie popełnienia przestępstwa, jako względniejszy dla oskarżonego, od obowiązującego w dacie wyrokowania.

W oparciu o art. 49 § 2 k.k., sąd przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. (przepis względniejszy), zasądził od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 500 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. W ocenie sądu będzie to kolejny, istotny środek o charakterze wychowawczym wobec R. W.. Ustalając wysokość świadczenia pieniężnego sąd miał na uwadze dochody osiągnięte oskarżonego.

Sąd Rejonowy na podstawie art. 627 k.p.k., zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot wydatków sądowych poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania – które zostaną ustalone odrębnym postanowieniem i na podstawie art. 3 ust. 1 pkt. 4 ustawy o opłatach sądowych w sprawach karnych wymierzył mu opłatę w wysokości 300 zł, co stanowi 10% wymierzonej grzywny. Rozstrzygając o kosztach sądowych, sąd miał na uwadze aktualną sytuację materialną oskarżonego, który osiąga dochody, w wysokości umożliwiającej mu pokrycie kosztów sądowych. Zdaniem sądu oskarżony ma realną możliwość wywiązania się z kosztów sądowych w ratach, w przypadku gdyby nie był w stanie dokonać ich jednorazowej spłaty.

SSR Radosław Gluza